

'Mijn hairstylist was mijn moeder in een vorig leven!'

LIFE GOES ON

Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele bekijkt en beluistert een filmpje op YouTube waarin een Amerikaanse hypnotherapeut een zaalvisualisatie geeft. Thuis achter de laptop doet ze mee. Om te ontspannen en tegelijkertijd duidelijkheid te krijgen over een klein probleempje dat speelt. Wat blijkt? Marianne kent haar kapper veel langer dan ze dacht!

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Ik sliep niet goed. 's Nachts lag ik piekerend wakker. De reden? De afgelopen tweeënehalf jaar bezocht ik een fantastische kapper, maar 'mijn' *award winning hairstylist* wilde nieuwe uitdagingen aangaan. Plots verkocht hij zijn salon, over drie maanden zou hij met zijn zaak stoppen. Vrolijk had hij gemeld: "Binnenkort ontvang je een digitale nieuwsbrief. Als ik er niet meer ben, kun je terecht bij mijn knippende en vervende collega's die hier blijven werken voor de nieuwe eigenaar. Misschien begin ik opnieuw een salon, dat weet ik nog niet. Eerst ga ik van mijn vrijheid genieten." Ik feliciteerde hem met de verkoop van zijn zaak. Natuurlijk. Tegelijkertijd voelde ik me in de steek gelaten. Hoe moest dat nou, zonder hem?

Dromen

Jarenlang knipte ik mijn haren zelf, totdat ik bij deze kapper een afspraak durfde te maken. Omdat hij zoveel coiffureprijzen had gewonnen en overduidelijk een goede hairstylist is. Jong. Vriendelijk. Rustig. Geduldig luisterde hij naar mijn wensen en toverde om de maand kundig met schaar en snijmes moderne krullen in mijn steile haar. "Zo lang mogelijk houden, alsjeblieft", zei ik iedere keer angstig. "Niet te kort knippen." Keurig hield hij zich aan dit verzoek; hierdoor verdween langzaam mijn angst voor de kappersschaar. Door zijn onverwacht aankomende vertrek voelde ik me opeens aan mijn lot overgelaten. Sinds *hij* mijn haar knipte, zat het altijd goed. Zou hij echt op termijn een nieuwe salon openen? Waar dan? Of zou ik hem nooit meer zien?

Ik overwoog mijn haar door te laten groeien en maandelijks zelf weer de dode puntjes eruit te knippen. Mijn partner zei over mijn zorgen: "Maak je niet druk. Kappers zitten overal. Je vindt zo een ander." Verstandelijk bekeken had hij gelijk. Toch bleef ik piekeren. Na nachten uren wakker liggen, droomde ik vervolgens over kappers die verhuisden naar onvindbare locaties. 's Ochtends aan het ontbijt vertelde ik mijn man diverse keren dat ik weer gedroomd had over de kapper. "In die dromen ben ik hem ineens kwijt. Ik zoek in onbekende steden en vraag rond of hij daar een nieuwe zaak heeft geopend, maar ik kan hem nergens vinden." Mijn hairstylist mag dan excellent zijn in zijn vak, mijn bezorgdheid was ronduit belachelijk. Dit sloeg echt nergens op. "Moet je niet eens uitzoeken hoe

dat zit?" vroeg mijn man. "Jij bent altijd bezig met vorige levens. Misschien ken je hem wel ergens van?"

Zielsherkenning

Dat mensen elkaar 'ergens van kennen', gebeurt dagelijks. Zag ik je gisteren niet daar en daar? Was jij niet bij die en die bijeenkomst? Ken ik jou van de middelbare school? Je komt me zo bekend voor! Zulke vragenstellers zijn meestal vergeten waar precies ze elkaar eerder hebben ontmoet, in *dít* leven. Maar ontmoetingen met vreemden kunnen ook aanvoelen alsof je eerder lief en leed met elkaar gedeeld hebt, terwijl je elkaar nu pas voor de allereerste keer ziet en spreekt. Ik moet je ergens van kennen, maar waarvan? Een vorig leven? Het mooiste aan paranormaal gevoelig zijn vind ik, dat ik geregeld mensen uit voorbije levens tegenkom en herken. Uiterlijk en gedrag zijn nu anders, maar de unieke zielsenergie blijft herkenbaar. Zielen die ik in vroeger tijden ontmoette, door omstandigheden uit het oog verloor en nu weer tegen het (nieuwe) lijf loop, geven mij de blije bevestiging dat reïncarnatie bestaat. Wanneer zielen elkaar in andere tijden, lichamen en levens opnieuw ontmoeten en herkennen, kunnen openstaande issues uit eerdere levens op zielsniveau sneller worden geheeld of afgerond. Vragen als 'hoe zit dat nou precies tussen ons, kennen we elkaar langer dan dit ene leven?' dwingen tot vlugger nadenken over hoe relaties in elkaar steken.

Als je haar maar goed zit

In juli 2017 schreef ik een artikel voor ParaVisie Magazine over haardracht & vorige levens: *Als je haar maar goed zit*. Daarin vertelde ik onder andere over mijn kappersangst die met oude ervaringen te maken had, zoals kaalgeschoren worden in een vorig leven in een concentratiekamp en een mislukte knipbeurt als kind. Een herenkapper mat me als 7-jarige een pagekapsel aan - kort haar tot halverwege de oren, korte en scheve pony - waardoor ik eruitzag als een middeleeuwse page, hulpje van een ridder. Jaren later begreep ik dat die kapperservaring te maken had met een kapsel in een vorig leven. In een regressiesessie zag ik beelden van een jonge schildknaap die als volwassene ten strijde trok te paard, met lans en schild. Een >

burcht op de achtergrond. Ik verdiepte me er niet zo in. Iedereen had wel een vorig leven gehad in de Middeleeuwen. *So what*. In dat artikel bejubelde ik ook de *award winning hairstylist*, die ik toen net had leren kennen. Eindelijk had ik een fantastische kapper gevonden! Dat ging over dezelfde persoon die me nu moederziel alleen liet. Dat was niet zo, maar voelde wel als zodanig. De tip van manlief - uitzoeken of iets ouds aan mijn nachtelijke getobten grondslag lag - vond ik een goed idee. Misschien was er inderdaad een achterliggende oorzaak waarom ik zo bleef malen. Een vertrekkende kapper is niet het einde van de wereld. Ik maakte me druk over iets onbenulligs, maar waarom toch?

Terug naar een leven in de Middeleeuwen

Een visualisatie 'terug naar een vorig leven' beluisteren leek me slim, omdat je daarmee relatief snel duidelijkheid krijgt over kleine problemen of antwoord ontvangt op eenvoudige vragen. Ik zocht mijn favoriete visualisatie van de Amerikaanse hypnotherapeut Brian Weiss op via YouTube en speelde deze af op mijn laptop. Me ondertussen concentrerend op het kappersprobleem: mijn hairstylist stopt ermee en ik maak me zorgen, droom over zijn vertrek en dat ik hem niet meer kan vinden. Wat betekent dit? Waar heeft dit mee te maken? Een vorig leven?

De kalmerende stem van Brian Weiss verzocht me naar een jeugdsituatie te gaan, die met mijn vraagstelling te maken had. Floep, daar was het eerste beeld. Acteur Rutger Hauer in de rol van Floris van Rosemond. Als kind keek ik trouw naar de tv-serie *Floris*, waarin Ridder Floris met zijn vriend fakir Sindala avonturen beleefde in het middeleeuwse Nederland. Een tweede beeld: een geharnaste ridder die klaarstond om zijn tegenstander met een zwaard te bevechten. Beeld nummer drie: de herenkapper uit mijn jeugd, die mij het afschuwelijke pagekapsel bezorgde. Brian Weiss hoorde ik doorpraten, terwijl ik steeds meer losse beelden zag die zich aaneenregen tot een film. Deels bekeek ik de bewegende beelden vanaf een afstand, deels zat ik midden in een oud verhaal. Herinneringen aan een vorig bestaan, indrukken van situaties die zich afspeelden in de late Middeleeuwen. Engeland, Schotland?

Mijn moeder!

Ik ruik mest. Het is druilerig weer; ik sta op de binnenplaats van een kasteel. Een lomp uitzierende burcht, opgetrokken uit grote blokken van grijsbruine steen of graniet. De binnenplaats is voor driekwart in gebruik als stal voor dieren en opslagplaats voor houten karren. Natte stro op de grond. De geur van paardenzweet dringt in mijn neusgaten. Links van me hoor ik kort gehinnik en gesnuif. Ik kijk die kant op en zie zes paarden staan. Stevige ruwharige dieren, klein van stuk. Hun hoofdstellen zijn met vast touw vastgeknoopt aan een balkenconstructie. Vlak bij de paarden lopen kippen los. Rechts van me blaft een hond; hij zit vast aan een ketting, wil zich losrukken. Achter me staat een volwassen man, hij lacht hardop. Ik merk dat mijn lichaam kleiner is dan dat van hem. Ik moet een kind zijn,

‘We blijven elkaar tegenkomen, totdat we doorhebben: alles is één, liefde is wat telt’

wacht, ik ben zijn zoon! Mijn vader staat achter me. Ik ben een jongen van een jaar of negen. Me omdraaiend naar mijn vader, stoot ik met een houten zwaard tegen het schild aan, dat hij ter bescherming voor zijn buik houdt. *“Come on, lad! Hit me!”*, roept hij me toe. Hij doet een stap achteruit, ik val zogenaamd aan. Ik doe mijn best. Het begint harder te regenen en ik heb het koud.

Een jonge vrouw loopt ons met vlugge pas voorbij. Rank en slank. Als ze passeert, lacht ze naar mijn vader en zegt: *“Just let him play. He’s too young to fight”*. Met haar beide handen tilt ze haar lange, gelaagde rokken op om te voorkomen dat het modderig stro haar kleed bevuilt. Mijn moeder! Wat ziet ze er mooi uit. Zelden draagt zij haar lange haren los, meestal zit het gevangen in kunstig gedraaide vlechten aan de zijkant van haar hoofd. Nu deint het op en neer, in een golvende rossige massa op haar rug, bij iedere stap die ze zet. Aan de andere kant van de binnenplaats stapt ze op een hoge stenen drempel en opent daar een deur die toegang geeft tot de bediendenvertrekken. In een fractie van een seconde besef ik dat de energie van mijn moeder daar, overeenkomt met de zielsenergie van mijn tegenwoordige kapper. Mijn hairstylist was mijn moeder, in een vorig leven! En weg is ze. Had ik maar net zulk lang haar als zij, denk ik. Mijn eigen rossige haardos is gekortwiekt tot bloempotmodel pagekapsel. Zodra jongens van mijn leeftijd oud genoeg zijn om te leren vechten, is het gebruikelijk dat het haar net boven de oren kort geknipt is. Als leerling page kan ik over een paar jaar schildknaap worden, hulpje van de kasteelheer. >

Niet huilen, je bent volwassen

Dankzij de vragen die ik Brian Weiss op de achtergrond nog steeds hoor stellen, blijven meer beelden in me opkomen. Losse fragmenten, behorend bij gebeurtenissen uit dat leven. Mijn ouders zijn niet van adel; ze werken hard voor de eigenaar van de burcht. Vader trekt met hem en andere mannen ten strijde in roerige tijden. In rustigere periodes verzorgt hij de paarden. Mijn moeder is in dienst als één van de kleedsters van de vrouw van de kasteelheer. Ik heb nog een zusje en een babybroertje. Als gezin wonen en leven we samen met alle bediendes in kleine vertrekken van de burcht. Het is er gezellig, warm en we hebben ruim voldoende te eten. Ik voel me gelukkig. Dat geluksgevoel verdwijnt een jaar later, op de dag dat mijn vader me onverwacht apart neemt. Ik ben op de binnenplaats mest aan het ruimen. In de stromende regen schuif ik met een riek doorweekt stro en paardenstront in een handkar. Mijn vader tikt me op de schouder. Ik kijk naar hem op en zie een ernstig gezicht dat nat is van de regen. Of huilt hij? Hij zegt: “Je moeder is gestorven. Je bent nu volwassen.” Volwassen? Ik ben pas tien! Moeder dood? Ze was niet ziek. Ik geloof hem niet. Ik wil schreeuwen, huilen. Er komt geen geluid uit mijn mond. Ik keer mijn vader de rug toe, wil wegrennen. Hij houdt me tegen: “Ze gleed uit en kwam ongelukkig terecht op haar hoofd. We moeten verder. *Life goes on. Grow up, don't cry.*”

Gelijkenissen

Mijn overleden moeder mag ik niet meer zien, ineens is ze uit mijn leven verdwenen. Mijn zus en broertje worden bij een ander gezin ondergebracht. De jaren erna ervaar ik als somber en grijs. Ik laat geen traan. Doe stalwerk. Oefen met zwaardvechten, leer vechten en verdedigen, met stok, bijl en mes. Mag paardrijden. Met dertien jaar word ik schildknaap, knecht van de kasteelheer. Lange tijd mis ik mijn moeder. Op den duur vraag ik me af of vader wel de waarheid sprak. Stierf ze of leeft ze misschien nog en is ze naar een andere burcht of dorp verhuisd? Waarom mocht ik geen afscheid van haar nemen? Heel soms droom ik 's nachts over haar. In die dromen zoekt ze me op en lacht ze me toe. Overdag wens ik dat ze nog leeft en dagdroom ik dat ze alleen maar ergens anders woont. Ik neem me

voor haar te gaan zoeken. Mijn hoofdhaar, en later snor en baard, laat ik lang groeien in de hoop dat ik mijn moeder op die manier sneller zal herkennen. Dezelfde rossige kleur, dezelfde lange haren. Je hoeft ons maar naast elkaar te zetten om te zien dat we familie van elkaar zijn. Moeder en zoon.

Het leven gaat door. Mijn vader sterft tijdens een gevecht om landerijgrenzen. Ik neem werkzaamheden van hem over, naast mijn taken als schildknaap. Een bevoorrechte positie. Het doet me weinig. Telkens als de kasteelheer erop uittrekt om te vechten om zijn grondgebied te behouden en ik mee moet, speur ik in andere dorpen naar tengere vrouwen met lang rossig haar. Ik zoek mijn moeder, ik ben niet eens op zoek naar een vrouw voor mezelf. Vrienden lachen me uit. Ook omdat ik dagelijks mijn inmiddels erg lange haar oprot tot een vlechtknot achter in mijn nek. Ik laat ze lachen. Door die haarlengte voel ik me verbonden met mijn moeder. Tot het einde van dat leven hoop ik dat ik haar zal terugzien. Tevergeefs.

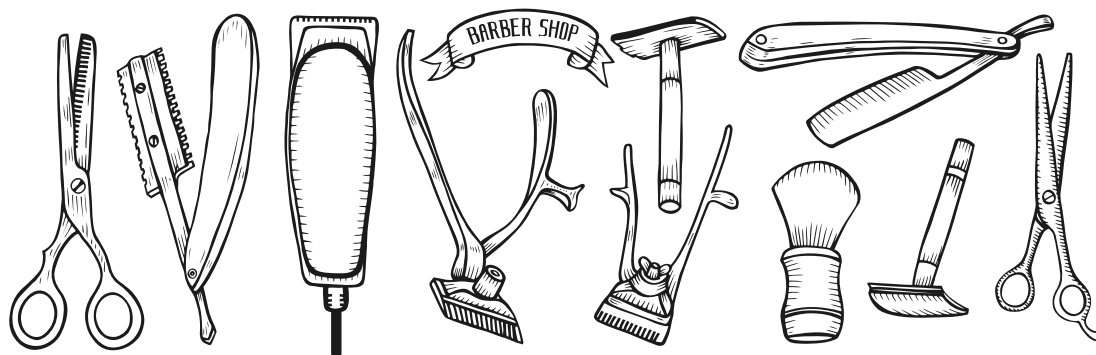
De visualisatie eindigt met een vraag over geleerde levenslessen. Ik schiet in de lach. Want nog steeds, na een paar honderd jaar, vind ik het in mijn huidige leven ontzettend belangrijk dat je goed afscheid kunt nemen van een gestorvene. Ik wil het dode lichaam met eigen ogen zien, het aanraken, nog iets tegen de vertrokken ziel zeggen. Zeker weten dat het lichaam waarin de zielsenergie huisde werkelijk dood is. Dankzij een goed afscheid van een overledene wordt het leven voor nabestaanden draaglijker. Tv-programma's over vermissingen intrigeren me. Duikt iemand nog op, na jaren vermist te zijn geweest? Die behoefte 'zeker weten of iemand echt gestorven is' stamt uit dit voorbije leven.

Haarkleur

Als zielen doen we ervaringen op. Nieuwe levens, nieuwe lichamen. Andere geslachten, wisselende relaties. Andere tijden, andere landen. Uiteenlopende omstandigheden. Voorheen moeizame relaties kunnen we verbeteren, niet afgeronde emotionele kwesties alsnog afsluiten. Elkaar blijven tegenkomen, totdat we doorhebben: alles is één, liefde is wat telt. Of erachter komen dat er honderden ja-

*‘Mijn vader zegt: “Je moeder is gestorven. Je bent nu volwassen.”
Volwassen? Ik ben pas tien!’*

ren kunnen verstrijken, voordat je iemand ‘in levenden lijve’ weer tegenkomt. Zoals mijn hairstylist, die nu vakkundig over mijn tegenwoordige haren ‘moedert’. Mijn vroegere moeder was slechts kleedster, in dienst van de vrouw van de kasteelheer. Verzorgde haar kleding en kapsel. Nu begon hij op jonge leeftijd een eigen kapperszaak, waar hij het voor het zeggen heeft. Talent voor styling bezat hij in de Middeleeuwen ook al. Geen wonder, dat ik opgetogen was toen ik deze kapper tweeëneenhalf jaar geleden ontmoette. De moeder waar ik als zoon zo lang naar had gezocht! Apart was, dat mijn man hem ‘gevonden had’ via internet. Was mijn toenmalige vader misschien mijn huidige partner? Of kwam de uitspraak *life goes on* in energie alleen maar overeen met ‘maak je niet druk, overal zijn kappers te vinden’?

Begrijpelijk, dat ik bij iedere knipbeurt bleef zeuren dat mijn haar zo lang mogelijk moest blijven. Eén keer vroeg ik nota bene of hij mijn grijzer wordende, bruine haren in dezelfde kleur kon verven als zijn kastanjebruine lokken. Twee kappersafspraken staan nog in mijn agenda. Daarna ‘is hij weg’. Zijn salon is verkocht, wie weet begint hij ergens anders opnieuw. Hij vertrekt niet voorgoed uit mijn leven, hij sterft niet. Hij is mijn kapper, niet mijn moeder. Nachten lag ik tobkend wakker, nu ik dit alles weet niet meer. Wat fijn, dat inzichten uit vorige levens zo veel opleveren!

Het leven gaat verder

Afgelopen weekend had ik de een-na-laatste knipbeurt. Voorzichtig aftastend hoe hij zou reageren, vertelde ik dat ik hem uit een vorig leven kende. “Joh!”, bracht hij verbaasd uit. Abrupt stopte hij met knippen, de schaar bewegingloos in zijn handen. Ik gaf een verkorte versie van wat ik te weten was gekomen. Vroeg of hij het goed vond als ik daar een verhaal van zou maken voor ParaVisie, zonder zijn naam te noemen. “Natuurlijk. Ik wil het lezen, hoor!” Hij knipte en föhnde daarna geconcentreerd verder.

Iedere kapper werkt dicht op de hoofdhuid van zijn cliënt, beweegt zich letterlijk in diens aura. Vermenging van twee energievelden/aura’s geeft een zekere mate van vertrouwdheid. Zou dit ook herinneringen aan het verleden doen opborrelen? Plotseling sprak hij over zijn eigen moeder, die overleed toen hij jong was. “Hierover praat ik niet met iedereen, maar jou kan ik het wel vertellen. Een

enkele keer heb ik mijn overleden moeder gezien. Tijdens het knippen van cliënten. Dan maakte iemand een speciaal gebaar of zei iets aparts, dat niet paste bij die persoon maar echt kenmerkend was voor háár. Alsof haar geest eventjes doorkwam. *Flabbergasted* was ik dan.” “Wat prachtig!”, beaamde ik. Zelfs als moeders zijn gestorven, bekommeren ze zich vanuit het rijk der doden over hun achtergebleven kinderen. In de Middeleeuwen was ik

*‘Het mooiste aan
paranormaalgevoelig zijn
vind ik, dat ik geregeld
mensen uit voorbije levens
tegenkom en herken’*

een jongen wiens gestorven moeder nog af en toe in een nachtelijke droom verscheen; de overleden moeder van de kapper laat op haar manier nog van zich horen.

“Weet je al of je een nieuwe zaak opent volgend jaar?”
“Ja, in maart 2020. In Rotterdam. Via Instagram kun je de verbouwing volgen.” Ik kon een glimlach niet onderdrukken. Stoppen met een kapperszaak en in een andere provincie een nieuwe start maken, vertoont enige overeenkomst met sterven en opnieuw geboren worden. Gelukkig weet ik ditmaal waar hij naartoe verhuist. Tussen mijn laatste knipbeurt en de volgende zullen hooguit een paar maanden zitten, geen honderden jaren. Mocht ik toch voor een andere hairstylist kiezen, dan weet ik zeker: levens gaan verder, uit het oog is niet uit het hart! •